

Oláh András

elrontott másolat

*az iskolakert kihalt gesztenyéinek
feszíti hátát az első szerelem –
már ott kijelöltetett ki meddig mehet
s mire virradni kezdett
elégtünk az álmok rövidzárlatában
– érvényesült a lenyelt sírások egyszeregye:
gyilkos szavak szövődménye lettél
elrontott másolat... az okok elvesztek
s amit találtam az mind üres már
csak a sérülés örök – gondolj bármit –
pedig arra kértél hogy támasszalak
majd fel ha szívemben halva talállak*

mi lesz velünk

*nővér jön lázmérőt hoz – elnéző mosoly –
riadtan ébredsz kezemben elsüllyed
kezed: újabb napot nyelt el a kapkodó
emlékezet... de eleven vagy megint
kérdesz szaporán mintha sietni kéne
(és tényleg sietni kell: már érezni körül
a bomló testeket) aztán csak fekszel
s az ablakot nézed a messze futó felhőket
sápadtan méregeted az utolérhetetlent
lám megannyi elszalasztott pillanat
előbukkannak a gyerekkori borzas
gesztenyék: alattuk csavarogsz
felkap a szél s már nem szabadulsz*

*vijjog rikoltoz odakint egy madár
nem hallani tőle hogy Isten mit üzen
nézel kéken a semmibe s nem tudom
mi lesz velünk ha már én sem leszek*

akkor is

*maradtál fájdalom – letörölt ékezet –
ablaknyi rés helyett elbillent képkeret*

*vonatod most is a szívemben zakatol
sok révült mosolyú emléket letarol*

*hiány van és sötét – kafkai fájdalom –
kihültek a szavak s bennünk sincs irgalom*

*s ha elvérziünk is a hideg vágányokon
a végítéletet akkor se vedd zokon*

*s ha majd a másik part kontúrja felragyog
ne felejtse el hogy én akkor is ott vagyok*